

Posudek bakalářské práce *Vybraná italská citoslovce a jejich překladové protějšky v paralelním korpusu InterCorp*, kterou předložila ELIŠKA ZIKMUNDOVÁ, Ústav románských studií FF UK, ak. r. 2022/2023.

Jádrem této zdařilé bakalářské práce je teoretický popis vybraných citoslovců v italštině a následně konkrétní analýza jejich překladových ekvivalentů v paralelním korpusu InterCorp. Již volba takového tématu je odvážná, neboť citoslovce představují specifický slovní druh s rozmanitými funkcemi. Ty jsou dobře vyloženy v teoretické části, jež je opřena o základní sekundární literaturu, a jsou pak v praktické části identifikovány a komentovány v komparativní perspektivě. Cíle práce tak byly jednoznačně splněny.

Bakalářská práce je velmi přehledně a úsporně rozdělena do pěti hlavních kapitol. Po stručném úvodu následuje ve druhé kapitole obecný popis slovních druhů, třetí kapitola se již věnuje citoslovcům a jejich komplexní povaze, čtvrtá přináší popis citoslovců, které autorka pro svou práci vybrala (omezila vzorek na ty nejčastější a zároveň na ty, které pokrývají celé spektrum pragmatických funkcí). Pátá kapitola je praktická a zabývá se nejprve charakteristikou zvoleného subkorpusu, poté pak každou interjekcí zvlášť a analyzuje překladové protějšky. Na konci práce najdeme samozřejmě seznam literatury a přílohy; chybí však italské résumé.

K celkovému zpracování mám několik připomínek. Na několika místech je patrné, že se diplomantka drží sekundární literatury až příliš a přebírá celé pasáže, které by jistě mohla vhodně přepsat vlastními slovy. Je to zřejmé např. na s. 4, kde je řeč o tom, že citoslovce nevstupují do syntaktických pozic, že flexí nevyjadřují rysy požadované pro danou pozici atd. To jsou všechno dosti technické formulace, které ihned prozrazují zdroj (podobně na s. 9 – pojem „restriktor“, na s. 14 – „syntaktický ostrůvek“). Jinde naopak odkaz na literaturu chybí, ačkoli by tu být měl, např. na s. 7, když autorka definuje užití citoslovců jako tzv. *fillers*.

V jinak formálně perfektně zpracovaném textu se také objevuje pár překlepů, chybiček či nejasných formulací, např. na s. 13 se autorce vlivem automatické korekce českého pravopisu přepsala předložka „con“ na „noc“. Na s. 28 nahoře je v jedné větě překlepů hned několik („prodloženým“, „zanznamenané“), v závěru na s. 44 začíná jedna věta „Z vyplynulo...“.

Pokud jde o některé obsahové nesrovnalosti, rád bych v diskusi pak zmínil otázku expresivního a ryze informačního náboje citoslovců, jak je o tom řeč na s. 16 (tj. otázka, zda vybraná citoslovce mají nějaké diskurzivní funkce a expresivní konotaci zároveň). Pak také rozdíl mezi „holofrastickým užitím“ a „běžným mluveným jazykem“ či „praxí“ (s. 17, 44): zde by asi bylo dobré najít vhodnější a přesnější termíny (není totiž úplně jasné, zda dává smysl věta jako „(...) můžeme interpretovat jak holofrasticky, tak i v rámci běžné komunikace“, s. 17).

Konfrontace teoretického pojetí GGIC s tím, které nalézáme v *Mluvnici italštiny* Sylvie Hamplové (a také s gramatikou Serianniho a Castelvechiho), je důležitá, ale postrádám zde nějakou syntézu, např. jak sjednotit popis citoslovců jednoznačných vs. víceznačných, vlastních vs. nevlastních? Také formulace na s. 19, kde jsou krystalizovaná citoslovce definována jako ta, která „vykrystalizovala“, příliš informativní není, a jistě by stálo za to definovat „krystalizaci“ o něco lépe. Na s. 29 mi není jasný dialog, který v překladu v hranatých závorkách má „Ona mlčí a jí hrozí“. Na s. 35 je řeč o nejasných případech, u nichž se autorka obává příliš subjektivního pohledu. Takový případ by ale mohla uvést (podobně jako komentuje důsledkové „beh“ na s. 42).

Tolik tedy pár poznámek k bakalářské práci Elišky Zikmundové, kterou k obhajobě vřele doporučuji a i přes pár zanedbatelných výhrad ji hodnotím jako **výbornou**.

V Praze dne 30. května 2023

doc. Mgr. Pavel Štichauer, Ph.D.
vedoucí bakalářské práce